

Sygn. akt III UK 13/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o ustalenie kapitału początkowego i o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 września 2011 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 listopada 2010 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wartość kapitału początkowego wnioskodawcy J. B. nie uwzględniając do przyjętych okresów składkowych okresów: od dnia 16 października 1970 r. do dnia 18 listopada 1970 r. (ze względu na brak opłacenia składki za ten okres); od dnia

18 czerwca 1981 r. do dnia 25 sierpnia 1981 r. i od dnia 20 marca 1990 r. do dnia 8 lipca 1990 r. (ze względu na to, że okresy te występowały po uprzednim zatrudnieniu wnioskodawcy na eksporcie i nie zostały wymienione jako składkowe czy nieskładkowe w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2009 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury powołując brak spełnienia warunków określonych w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wykazania przez wnioskodawcę 15 lat pracy w szczególnych warunkach).

Od każdej z powyższych decyzji odwołał się wnioskodawca.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 10 listopada 2009 r. połączył sprawy z obydwu odwołań do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R:

I. zmienił decyzję w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego wnioskodawcy z dnia 20 maja 2009 r. w ten sposób, że:

- 1) zaliczył wnioskodawcy do ustalenia kapitału początkowego okres od dnia 18 czerwca 1981 r. do dnia 25 sierpnia 1981 r.
- 2) w dalszej części oddalił odwołanie;

II. Oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 19 sierpnia 2009 r.

III. Rozstrzygnął o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji zaliczenie do okresu składkowego wnioskodawcy zatrudnienia od dnia 18 czerwca 1981 r. do dnia 25 sierpnia 1981 r. odniósł do sytuacji faktycznej po zakończeniu zatrudnienia wnioskodawcy na budowie eksportowej; korzystał on wtedy z przedłużenia urlopu bezpłatnego w trakcie, którego otrzymał ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w dewizach oraz zapłatę z tytułu przedłużonego czasu pracy na budowie eksportowej. W ocenie Sądu Okręgowego kwoty wypłacone z powyższych tytułów stanowiły podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, bo były wypłatami wynikającymi ze stosunku pracy. Jest to okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z

2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), co przesądza o jego uwzględnieniu przy zastosowaniu art. 174 ust. 2 tej ustawy. Według Sądu pierwszej instancji nie ma natomiast podstawy zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy pozostałych spornych okresów. Pierwszy z nich (od 16 października 1970 r. do 18 listopada 1970 r.) był okresem po odbyciu służby wojskowej, po upływie której wnioskodawca nie zgłosił się do pracy do pracodawcy, u którego pozostawał w zatrudnieniu w chwili rozpoczęcia odbywania służby wojskowej. Wobec tego nie został spełniony warunek określony w § 2 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318 ze zm.) umożliwiający powrót do zatrudnienia z czasu przed okresem odbywania służby w przypadku zgłoszenia się w terminie jednego miesiąca i tym samym trwania stosunku pracy. Drugi z okresów nieuwzględnionych do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy – od 20 marca 1990 r. do dnia 8 lipca 1990 r. – był okresem bezpośrednio następującym po pracy na budowie eksportowej, w trakcie którego wnioskodawca otrzymał ekwiwalenty niestanowiące stosownie do § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.) podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie.

Odnosząc się do odwołania w przedmiocie prawa wnioskodawcy do świadczenia emerytalnego, Sąd Okręgowy uznał czasokresy pracy wnioskodawcy na eksporcie jako pracę w warunkach szczególnych. Wnioskodawca w ramach swoich czynności wykonywał pracę kierowcy pojazdów o ładowności powyżej 3,5 tony oraz pracę kierowcy autokaru. Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentacji organu rentowego i pracodawcy wnioskodawcy oraz zeznań świadków i wnioskodawcy, uznając je za w pełni wiarygodne. Jednakże – zdaniem Sądu Okręgowego – zaliczenie wspomnianego okresu w wymiarze łącznym 3 lat, 6 miesięcy i 27 dni nie spowoduje uzyskania przez wnioskodawcę ustawowego limitu 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Łącznie bowiem wnioskodawca wykazał 14 lat, 11 miesięcy i 16 dni, co skutkuje brakiem spełnienia

wymagań z art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli apelacjami wnioskodawca oraz organ rentowy.

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny: zmienił pkt I ppkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że odwołanie wnioskodawcy oddalił (pkt I); oraz oddalił apelację wnioskodawcy (pkt II).

Sąd drugiej instancji uznał, że przedmiotem rozpoznania w sprawie jest ustalenie prawa wnioskodawcy do emerytury w oparciu o art. 32 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz możliwość zaliczenia wnioskodawcy do stażu ubezpieczeniowego ustalanego przy obliczaniu wartości kapitału początkowego na podstawie art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresów trwających od dnia 16 października 1970 r. do dnia 18 listopada 1970 r., od dnia 18 czerwca 1981 r. do dnia 25 sierpnia 1981 r. i od dnia 20 marca 1990 r. do dnia 8 lipca 1990 r.

Co do pierwszej kwestii, Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko zaskarżonego wyroku, że wnioskodawca nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W zakresie możliwości zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego ustalanego przy obliczaniu wartości kapitału początkowego spornych okresów, Sąd drugiej instancji wskazał, że na okresy od 18 czerwca 1981 r. do 25 sierpnia 1981 r. i od 20 marca 1990 r. do 8 lipca 1990 r. składają się czasokresy niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, do którego wnioskodawca nabył prawo w czasie pracy na tzw. budowie eksportowej, a za który po zakończeniu pracy za granicą wypłacono mu ekwiwalent pieniężny jak i okres związany z wypłatą ekwiwalentu z tytułu przedłużonego czasu pracy. Wspomniane okresy nie zostały wymienione jako składkowe w art. 6 czy też jako nieskładkowe w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie są to także okresy opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy), gdyż z mocy obowiązujących w czasie istnienia tych okresów przepisów wypłacone ekwiwalenty nie stanowiły podstawy wymiaru składki (odpowiednio § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy,

Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac – Dz. U. Nr 40, poz. 239 ze zm. oraz § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego).

Zdaniem Sądu drugiej instancji tylko okresy zatrudnienia na budowie eksportowej mogą zostać uznane za okresy składkowe. Okresy te nie mogą zostać wydłużone o okresy niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, do którego pracownik nabył prawo z tytułu pracy eksportowej jak i z tytułu różnic w czasie pracy. Pracownikom przysługiwały z tych tytułów jedynie ekwiwalenty pieniężne, które jednak nie stanowiły o przedłużeniu terminowej umowy o pracę. Stanowiły jedynie podstawę do wydłużenia urlopu bezpłatnego udzielanego przez macierzystego pracodawcę. Tego typu urlop nie został przez ustawodawcę wskazany jako okres nieskładkowy w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W związku z powyższym Sąd drugiej instancji nie zaliczył wnioskodawcy podanych spornych okresów zarówno do stażu ubezpieczeniowego służącego dla ustalenia posiadania wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach jak dla celów wynikających z decyzji o ustaleniu kapitału początkowego.

Odnosząc się do zarzutu braku uwzględnienia okresu od 16 października 1970 r. do dnia 18 listopada 1970 r. do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy, Sąd drugiej instancji podzielił w tym zakresie stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji. Sąd ten stwierdził, że zgodnie z art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), pracodawcy zobowiązani byli do zatrudnienia pracownika zgłaszającego się w terminie 30 dni od zakończenia odbywania służby wojskowej. Wnioskodawca jednakże nie spełnił warunku zgłoszenia kontynuacji zatrudnienia po zakończeniu odbywania służby wojskowej.

Wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) wnioskodawca zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) skarżący zarzucił rażące naruszenie:

1. § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem przez przyjęcie, że okres urlopu wypoczynkowego, do którego pracownik nabył prawo w czasie pracy na tzw. budowie eksportowej, a za który po zakończeniu zatrudnienia za granicą wypłacono mu ekwiwalent pieniężny nie stanowi ani okresu składkowego, ani nieskładkowego w rozumieniu art. 6 i art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sytuacji, gdy wypłacone wnioskodawcy wypłaty stanowiły podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne i były wypłatami ze stosunku pracy;
2. art. 32 i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez "błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne przyjęcie, że nie występują przesłanki niezbędne do przyznania J. B. prawa do emerytury";
3. § 1 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez przyjęcie, że w ocenie Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy w postaci akt organu rentowego, akt osobowych za okres zatrudnienia odwołującego w Przedsiębiorstwie Dźwig na budowie eksportowej w Libii oraz zeznania świadków nie pozwala na ustalenie, że skarżący odbywał w podawanym przez siebie okresie w Libii prace w warunkach szczególnych.

W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 398¹ § 1 pkt 2 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nieprawidłową

ocenę oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury oraz że okresy od 16 października 1970 r. do 18 listopada 1970 r., od 16 czerwca 1981 r. do 25 sierpnia 1981 r. oraz od 20 marca 1990 r. do 8 lipca 1990 r. podlegają zaliczeniu do ustalenia kapitału początkowego; o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z przedstawionych wyżej ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji rozpoznał w granicach rozpatrywanych apelacji – wszystkie sporne kwestie sprawy. Podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku obejmuje ustalenia faktów dotyczących każdego ze spornych okresów, które podlegały kwalifikacji jako okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz okresy składkowe i nieskładkowe. Podstawa prawna obejmuje ustalenia subsumcyjne wyjaśnionych faktów w świetle wskazanych przepisów dotyczących kwalifikacji ustalonych faktów (zatrudnienia, ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, ekwiwalentu za wydłużony czas pracy), w szczególności w świetle art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z F U S, art. 124 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym, § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac, § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczenia składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a także § 10 ust. 4 i § 15 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za

granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem.

Sąd Najwyższy – stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. – jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawy zaskarżonego orzeczenia. Tylko te ustalenia mogą być brane pod uwagę w rozpoznawaniu zarzutów dotyczących zastosowanych w zaskarżonym wyroku kwalifikacji z zakresu prawa materialnego.

Prawomocności ustaleń podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku nie uchyla zarzut procesowej podstawy skargi (art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c.) naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut ten jest bezzasadny, bo polega na ogólnikowym zakwestionowaniu ustaleń wyroku, z powołaniem się na przepis, który określa to co uzasadnienie wyroku powinno zawierać. Niezależnie od nieokreśloności postawionego zarzutu, jego oczywista bezzasadność wynika zatem stąd, że autor skargi nie zarzucił braku jakiegoś z elementów z uzasadnienia wyroku, które powinno ono zawierać według art. 328 § 2 k.p.c., ale z powołaniem się na ten przepis, określający co uzasadnienie powinno zawierać, zarzucił – zresztą bardzo ogólnikowo – nieprawidłowości ustaleń, które zostały dokonane w postępowaniu poprzedzającym wydanie wyroku i sporządzenie jego uzasadnienia.

Brak jest odpowiedniej spójności między postawionymi w skardze zarzutami i ich uzasadnieniem także w podstawie materialnoprawnej skargi (art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c.)

Oczywiście nieodpowiednie jest oparcie zarzutu naruszenia art. 32 i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach: “przez błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego”. W tym przypadku autor skargi ignoruje to, że – stosownie do art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – naruszenie prawa materialnego może mieć postać błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania. Zamiast wykazać naruszenie wskazanych przepisów prawa materialnego, autor skargi zakwestionował wyniki postępowania dowodowego, co nie należy do tej podstawy skargi.

Rozpatrując pozostałe zarzuty materialnoprawnej podstawy skargi Sąd Najwyższy stwierdza, że ich bezzasadność wynika przede wszystkim stąd, że nie zostały objęte skargą przepisy prawa materialnego, które zostały w zaskarżonym wyroku zastosowane. Zamiast odniesienia się w skardze do przedstawionej

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstawy prawnej wnoszący skargę powołuje się na § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem, z tego przepisu wywodząc twierdzenie jakoby ekwiwalenty pieniężne uzyskane przez wnioskodawcę w związku z zatrudnieniem za granicą "stanowiły podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne i były wypłatami ze stosunku pracy".

Wnoszący skargę z powyższego przepisu określającego warunki wliczenia okresu urlopu bezpłatnego udzielonego przez macierzysty zakład pracy do okresu, od którego zależą uprawnienia pracownicze, wywodzi stwierdzenia sprzeczne z kwalifikacjami prawnymi wyroku określonych świadczeń (ekwiwalentów) w świetle określonych przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych pozostawiając te ostatnie przepisy bez zakwestionowania w podstawie skargi. Tak określony zakres podstawy skargi kasacyjnej nie jest odpowiedni do podstawy prawnej wyroku i w konsekwencji nie poddaje istoty rozstrzygnięcia rozpoznaniu kasacyjnemu, gdyż Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny w interpretacji § 4 ust. 3 wskazanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. nie uchybił treści tego przepisu określającego wliczanie do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze określonego w tym przepisie urlopu bezpłatnego. Przedmiotem sprawy, a w niej, przedmiotem spornych kwestii nie były bowiem uprawnienia pracownicze wnioskodawcy dotyczące urlopu wypoczynkowego – jak to ujmuje skarżący - ale przedmiotem tym były określone uprawnienia z zakresu ubezpieczeń społecznych. O rozstrzygnięciu sprawy zdecydowało ustalenie przez Sąd Apelacyjny, że ekwiwalenty pieniężne, które otrzymał wnioskodawca od jednostki kierującej w związku z zatrudnieniem na budowie eksportowej, to jest ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i ekwiwalent za przedłużony czas pracy bez wykorzystania czasu wolnego, chociaż były świadczeniami związanymi ze stosunkiem pracy, to nie stanowiły świadczeń będących podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Ta ocena

prawna opiera się na subsumcyjnej analizie wyjaśnionych faktów na podstawie zastosowanych przepisów prawa materialnego z zakresu ubezpieczeń społecznych. W szczególności w podstawie prawnej zaskarżonego wyroku stwierdzono, że przedmiotowe ekwiwalenty pieniężne, które otrzymywał wnioskodawca w związku z pracą na budowie eksportowej nie tworzyły okresów zatrudnienia na tej budowie, bo były świadczeniami pieniężnymi (ekwiwalentami) udzielonymi już po zakończeniu zatrudnienia za granicą.

Z tego powodu uzyskane przez wnioskodawcę ekwiwalenty pieniężne nie były okresami opłacania składek na ubezpieczenie społeczne stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, § 1 ust. 1 powołanego rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. i powołanego § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. W analizie zastosowania przepisów prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych do ustalonych faktów Sąd Apelacyjny stwierdził także, iż uzyskanie przez wnioskodawcę przedmiotowych ekwiwalentów pieniężnych nie stworzyło podstawy do kwalifikacji ich jako okresów składkowych w rozumieniu art. 6 art. 2 lit.b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach, gdyż w przepisie tym za okresy składkowe uważa się tylko okresy świadczonej pracy poza granicą w ramach umów okresowych o pracę. W tym wypadku zaś stosowne umowy o pracę zakończyły się odpowiednio 18 czerwca 1981 r. i 19 marca 1990 r., a uzyskane przez wnioskodawcę ekwiwalenty “ze swej prawnej natury nie stanowiły o przedłużeniu terminowej umowy o pracę”. Z kolei z wynikającego, z powołanego w skardze § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. “wydłużenia urlopu bezpłatnego udzielonego przez macierzystego pracodawcę” nie wynika żadna z sytuacji, która mogłaby być potraktowana jako nieskładkowy okres ubezpieczenia w rozumieniu art. 7 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach.

Rozpoznając sprawę w granicach podstawy skargi kasacyjnej, o czym już była mowa wyżej, Sąd Najwyższy nie rozpoznał niezakwestiowanej w skardze podstawy prawnej wyroku.

Należy dodać, że uzasadnienie podstaw skargi jest z nimi niespójne także w tym, że autor skargi w uzasadnieniu kwestionuje niezaliczenie wnioskodawcy

okresu 30 dni po odbyciu czynnej służby wojskowej, pomimo tego, że w podstawach skargi nie zarzucono naruszenia przepisów postępowania w odniesieniu do ustalenia w wyroku, że wnioskodawca nie podjął zatrudnienia po odbyciu służby wojskowej, nie zarzucono także naruszenia przepisu prawa materialnego, w tym przypadku art. 124 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym, na którego podstawie określono w wyroku rozwiązanie z wnioskodawcą stosunku pracy z mocy prawa.

Ostatni z zarzutów materialnoprawnej podstawy skargi jest wręcz niezrozumiały. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem jasno, że nie budziła wątpliwości Sądu kwalifikacja całego ustalonego okresu zatrudnienia wnioskodawcy na budowie eksportowej jako pracy w szczególnych warunkach. Nie zaliczono natomiast do tego okresu okresów po zakończeniu zatrudnienia na budowie eksportowej związanych z uzyskaniem przez wnioskodawcę określonych ekwiwalentów pieniężnych. To ostatnie ustalenie opiera się na zastosowaniu przepisów prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych, o których była mowa wyżej. W tym kontekście nie wiadomo dlaczego w podstawie skargi zarzuca się naruszenie § 1 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i to jeszcze z argumentacją jakoby ustalenia Sądu były sprzeczne z materiałem sprawy.

Z powyższych przyczyn wobec bezzasadności podstaw skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.